

סו:

עין משפט
נר מצוה

אמר רפרס ואת אוירת עירוב והוצאה ב'ו' אמרין נפרס
אמרו לו (ברכות דף יד.) דרפרס גדומא היא דפרין עליה
שאי שעי המשתתלם להכשירו ניוס הכפורים בנך אלא
דפרס גדומא היא: **פרווי** מהו **עוים** הבא. פ"מ אשלוס

[illegible]

(ט) מהו להציץ הכבשה מן הארץ.
לומר לה שבע שנים תהיה
במסדה כשצריך לה דלמר ר' יוחנן במסכת
הבבובות (דף ט: כ) היאם לתלמידיה
בית דוד גט כריכות כותב לאשמו
ואוריה כתב גט לבה שבע מהו
להצליץ הרושה מיד הארץ כלומר מהו
להצליץ אוריה מיד דוד מי צריך לה
חולקין כבוד לתלמיד במקום הרב
אלא היה מורה במלכות או עינא
אלא חולקין מורה במלכות או עינא
פירוש משום דקאמר דלדוני ואלא
דקרי ליה ליואב דלדוני כפני המלך
ושלמהא היא כפרק י' ונחלין (ד"ב)
דף קט: אס חולקין כבוד לתלמיד
במקום הרב או לא:

אמר ליה ר' יוסי תניא דעתך
בז' וא"ת כפי' שמי הלחם
(מנחות דף ק.) גבי חל להיות יוס
הכפורים ערב שנת עשר החמון
של יוס הכפורים ואוכלין אותו כשהוא
חי תניא בגמרא ואיפכא רבי יוסי
אומר לא צבליים היו כי עד אמר לו
רבי יהודה טעם דעתך שהנחת
דעמי ויר' לומר מר מאי דשמיע לך
קאמר ומר מאי דשמיע ליה קאמר ר'
יהודה קיבל דההיא דהכא לא צבליים
היו ור' יוסי קיבל דההוא דהסם:
רבי

רַב יְהוֹרֵדָה שֶׁבָּמוֹ שֶׁל לֹוֹ לֵא עַל הַמַּתְנָה ^ו וְגו' יְתִיב רַבִּינָא וְקָא לְרַבִּינָא יְהוֹאֲנָן לֵאבִיּוֹ וְלֵאמֹר מֵאֲמֹ מִיִּשְׂרָאֵל בְּנֵי ^ז בְּתוֹ חָנָה לֹא בְבָלִיִּים הוּא אֵלָּא אֲלֵךְ קְרוּיִן אוֹתָם עַל שֶׁמֶן ^ח תִּנְיָא רַבִּי הוּא אֲמַר לוֹ רַבִּי יוֹסִי ^ט תִּנְנוּ מֶה שֶׁהִי צָפִירָא דִּין וְחוֹבִי מְלִיץ אוֹתוֹ עַד סוֹכָה הוּא

שחידין עליהן לע"ז מיחה כדחנן
בית דין וידידו במיחה בני נח שכל
מיחות (סס ס:) אלף בידי שמים י
נעשו אחריים עליהם לנקום נקמת
את הנבלים היו קורין כל קלי הרל
מה שני לפרדי דין ומוני דרל
מחשונ ירושלים: עד סוכה הראשונה

[illegible]

שני שעירי פרק שישי יומא

במ' עיבא מזומן. מוכן לכך מתחמול: עסי אפילו בשבת. עמי
נעמו ובמעודי ישלח ולא יעבור ואפי' בשבת ובטומאה ולקמן
נמסר מאי אסור שבת וטומאה שייך בשילוחו דלאתריך לרבוז:
מאי הלכא. מה חילול שבת יש שהוצרך להחירו אי משום תשומין

דרכנן בעלמא ניהו שגורו עליהן
לאחר מתן תורה: **במאן**. אינערצין
לרביי דלא כרבי נחן דאמר מי נושא
את עצמא הוא וכן כן אלמא משום
שנות וילונתא במתא שמתוך **ד:ז**.
חולה שאני. דהשתא לא נושא את
עצמו והנושא מחלל שבת: **ואם**
אומרם. מדאיסורא למתני עמי
אפילו בשבת איכא למשמע דאין
איסור **ו** הוצאה ליום הכפורים דלא
יוס הכפורים כשבת להוצאה למה
י קרא להמיר משאוי בשבת הרי
כשיל נחלו נמי כשבת דמי וקאמר
רמנא שבתא עירוב כרי נכחא דלא
דא שבתא תליא דלא תקינו כדמים
עירובי תריות אלמא כשכיל איסור
הוצאה שגורו **ו** מרשות לרשות
גזירה משום הוצאה מרשות היחיד
לכה"ל: **למאי הוצא**. כה"ל איסור

תומאת מקדש או קדשו יש בשלתי
 שהולך לומר שידה את הטומאה:
 נכנס טמא לעורס. שהיה (וי)
 ומקורו של שם: יכול להכניס את
 ואסם. בראש וזמן היה השער
 להכניס אחי ואחסת עליו לקמן
 אחריו שלל היה חפץ להשיב על
 שאלתם מה שלל שמע מפי רבו:
 אסם בשלום אני ואסם. כלומר מה
 לכם לשלול על זמל לא אני ולא אתם
 מוקף לשלוחו: דפשו. לזקק ולא מת
 מהו שיהא צריך לירד אחריו וימיתנו:
 פלוני מהו לעולם הכה. על אדם
 אחד שאלוהו מה מעשיו צדיק יש
 שומרים על שלמה בן דוד שאליו:
 אלל על פלוני. שמה על אכשלו
 שאלתיו: אלל על הרועה. אם מותר
 להלוי מפי הכה: ממור מהו לירש.
 לא אבי: אמר להם מהו ליכנס.
 אשת אחי שאלם אחי: מהו לבית
 אם כיסוי. בזמן הזה מי חסור מפי
 צער חורבן הבית: אמר להם לא
 שאלתיו אלל מהו לבדו אם צדקו:
 לא שפליגן. והפרישו לדברים אחרים
 כלום המתירין לדמות כשאינו יודע
 להשיב אלל היה חלל לא אמר
 דבר שלל שמע מרבו: שמשפס
 העגל שני. עבודותיו שוות לאיסור
 מהו מי אין חסותו צדק שני.

[illegible][illegible]

שבעין לעוברין. פירט רש"י אלהם התורה (7) השפדע אנגעבן שבעין לעוברין וזה פי' תסור
 ועל הגבר ועל הסודר נאמרו דרוזמן על הארצי שבעין שפדעו ואפילו תכלתהו וזה
 מקום שבעין ועל הסודר נאמרו שבעין פי' ועל פי' תסורין על הארצי שבעין שפדעו וזה
 אפילו על הנבעל (8) היום ועד קהל פי' כיון דרוזמן על הארצי כל שכן על הגבר
 אפילו נגאל פי' גלותו על דהא כל שפדעו לעומתן עד שפדעו מקומה התורה לעד
 ועד קהל פי' היום ועד קהל פי' כיון דרוזמן על הארצי שפדעו על הארצי עד שפדעו
 תורה ואין יתר ויפא וף ו פי' על שפדעו תורה פי' על הארצי שפדעו על הארצי
 אפילו על הגבר אפילו לא יפא עד גזר נעלם תחלה שבעה מן הנבעל
 על הסודר נאמרו שפדעו על דרוזמן אפילו שפדעו ויבנה ויפא אפילו אפילו תסורין
 ויבנה ויפא אפילו שפדעו על הארצי שפדעו ויבנה ויפא אפילו שפדעו על הארצי שפדעו

ד, אבי אמי ישראל, יבן אמו [מ]ישראל, אחיו מאמו בן ישראל, בניו בני בתו מישראל, ובכש
אין, כלומר, מהר וצא שעיד זה קטן וחטאות הדור מרובין.

מסורת הש"ס

[illegible]

גליון הש"ס

ג'מ' מהו לשוד את ביתו.
עין מהרש"א ספ"ג דנ"ב
בחדושי הגלות: שם אלא
שנני שלא אמר דבר אלא
שמעו עין מהרש"א דפ"ד
דברכות כח"ל: שם בני ביתו
בישראל. עין ימות דף
30 ע"ג.

הגהות הב"ח

[illegible]

תום' י"שנים

[illegible]

צושין לו מפני המבליס שהיו